

joudnud, siis tõusnud kahhe taggumise jalge peäle püsti temma pole, seal näinud ta hundil kohhegil pool innimesse ollemist. Sure karjumisega ärkas ta ülles, kışendas kuuljaid ja näggiaid appi ommas surma häddas. Tomas ärkas ka ülles, kohkus selle kışa pärrast, südda ei olnud puhhas, teggi talle ka wallo. Sedda möda aegsid mollemad wodišt wälja. Emma arwas ennast kohkumisest haigeks jäwad, selle pärrast wöttis püsti rohto ja salpetert kışe. Et nüüd Tomas kül sowis et tubbaka toos tomata olleks woinud jada; agga taggasi wimieseks olli ommeti julgust pudus, sest ta kartis, et seppameister talle selle tembo eest middagi saaks pakkuma.

Nüüd ei olnud enam teist nou, kui warrastud toši taggasi wia. Et Tomas sedda mitte ei julgend ette wotta, pididi emma sedda teggema, ehhtas ennast walmis ja läks moisa, otis seppi koia ukse ees meistri tullemist. Kui meister tulli, pallus ta filma wega omma poia pattusid andeks ja pakkus toši meistrile taggasi. Kui meister toši olli wašto wõtnud, sai Toma emma südda surest koormast päästetud, sest temma

olli jo usso järrel waimus hundi nahhaga katetud; moisa minnes (ütleb ta isse), olla ta mitto korda omma järrel waatnud, kas tal peaks jubba hundi sabba järrel lohhisema, sest woime arwata, mis rööm tal olli, kui tošist lahti sai.

G. D. mõtles tül aega üsna waggusi sedda asja järrele, ligutas omma uled ja ütles isse-ennesele: „targad mehhed peawad wäbbe räfima, siis saab neid ustud.“ Nüüd ütles ta: Kuleb sinna naene, maenitseb sinna omma pattust poega ni wišil pattust pöördä, kui sinna olled teinud, siis woite rabbul olla. „Ole julge, sinno usk on sind aitnud, minne rahhuga.“

Seitsmes lask: „Sinna ei pea mitte warastama.“ Se polle neil mitte juttuks tulnud.

Malja nattukesed.

Tütarlaste klassi seädus.

Taši Mattis olli naljakas noor inimenne, ta kirjutas neidudele klassi seäduse pabberi peäle, muljus wie koppiko tükkiga suitso pitsati alla ja löi Wira kõrtši seinä peäle kohto paberitte kõrwa ülles.